

R. J. BARKER

AZ
ORGYILKOSOK V ére

A MEGSEBZETT BIRODALOM 2.

1. fejezet

A köd lassan felszakadozott. A napfény végigsöpört a harmat áztatta fűvön, és miután napokon keresztül a keleti fanyarföldek bűzén caplattunk át, az esztendszület tobzódó nyüzsgése miatt megszegültem a kora hajnali virágillattól. A horizonton túl a Vajúdvihar hömpölygött, a tornyosuló sötét felhők óriási fergetege jelezte, hogy az esztendszület tényleg elérkezett.

Mázsás súlyként nehezedett rám.

A zsoldosok abban a percben csaptak le ránk, amikor a világ valótlannak tetszett – finoman egyensúlyozott a szertefoszló éjszaka és a beköszönő nappal között. Hatan támadtak ránk, négy férfi és két nő a glyntik közül; egy kemény és könyörtelen népség tagjai a Feszés-tengeren túli kopár hegyekből, ahol a víz legalább olyan értékes, mint a kenyér, és aki nem tudja bizonyítani a rátermettségét, annak nincs kegyelem. Ha támadóink maniyadociak lettek volna, rám vetik magukat, hiszen egy páncélozott férfi mégiscsak nagyobb fenyegetést jelent egy nőnél, de nem így tettek. A glynti törzsek a régi szokásokat követték, ráadásul, ha vadásztak ránk, tudták, kik vagyunk. Tudták, hogy a mesterem a veszélyesebb.

Négyen támadtak rá, ketten rám. Kezükben dörgőbotot fogtak, hosszú rudat, mely éles fémdarabokat lövell ki füst és tűz kíséretében. Fegyverként éppolyan ocsmány és ölésre alkalmatlan, mint a legtöbb glynti. Az egyik dörgőbot felrobbant, megölve forgatóját és megsebesítve a mellette álló nőt is. A másik iszonyú zajjal cincált szét mellettem egy kisebb bokrot.

A mesteremmel mindketten fáradtak voltunk, némán küzdöttünk.

A glyntik heves harcosok, de alapvetően a túlerejükre és a vérszomjukra építenek. Öt évet szolgáltam zsoldosként, pajzsfalakban álltam fejem leszegve hátsorhamokat, így nem ijedtem meg néhány állatbőrbe bugyolált férfitől és nőtől, nem számított, milyen kitartó harcosok.

– Elve megnyúzlak, kölyök! – szisszent rám egy nagyra nőtt glynti, az első, aki megközelített. Hosszú szakállába kék csíkokat pingált, szőke hajfonatai rozsdás sisakja alól kígyóztak elő. Egyik kezében nehéz kardot lóbált, a másikban nyúzókést forgatott, és szüntelenül nevetett. – A csontjaidról metszem le a bőrdet, te taknyos – köpte felém kusza, hiányos fogsorából.

Csendben türtem, hogy a mesterem önmaguktól izgó-mozgó varázsszimbólumokat vájjon a húsomba.

Nem félek a fájdalomtól.

– Igazából sosem éreztem magam túl jól a bőrömben – mosolyogtam vissza. Egy pillanatra összezavarodott, de csak egy pillanatra. Cselezett a késével. Nem törődtem vele. Aztán felemelte a kardját, és hagyta, hogy a súlya rám zúduljon. Felkaptam a nagy pajzsomat, melyet egy loridyai bajnokkal vívott párbajban nyertem el, és vérző szemet festettek rá. A penge lecsúszott róla, a földbe mart, én pedig meglendítettem csatakalapácsomat, amelyet egy olyan embertől vettem el, akit bosszúból öltem meg, és csinos kis lyukat nyitottam vele a glynti sisakján, mire az összeesett.

Vetettem egy pillantást a mesteremre. Két bökőkarddal vívott, kecsesen táncolt el a kardsuhintások elől, mintha a támadói egyáltalán nem is léteztek volna. Mozgásától elállt a lélegzetem, de közben már le is csapott rám a második glynti. Ő jóval óvatosabb volt, hosszú lándzsát forgatott, ami hatékonyabb fegyver egy páncélos-pajzsos ember ellen, de a társához hasonlóan ő is inkább a vérszomjával nyert csatákat. Csak támadni tudott jól, és hiányzott belőle a harcos legnagyobb szövetségese, a türelem. Lerohant, lándzsáját a pajzsomba döfte, fogsíkgorgatóan sikított a fém a fémen. A legközelebbi szúrásánál minden erőmmel előrenyomtam a pajzsomat. A csapása a vállamig megrezgette a csontjaimat. Ő is megérezte a kezében, és bár nem

ejtette el a fegyverét, pont elég ideig képtelen volt mozdítani ahhoz, hogy közel érjek hozzá. A csataalapács lendült és sújtott, lendült és sújtott, amíg péppé vert fejéből mást sem lehetett látni, csak szürke agyvelőt, fehér csontot és piros vért.

– Girton... – szólalt meg mögülem a mesterem halk hangja. – Végük van. Vér serkent egy karján ejtett vágásból. Végigfolyt a karján, le egészen a bökökardja markolatáig, ahol összekeveredett a pengéjét bemocskoló glynti vérrrel. Csak ekkor, amikor megszólalt, hallottam meg saját magamat, a hangot, amit kiadtam, egy állat üvöltését. A sárba ejtettem a fegyveremet. Nehéz volt a csataalapács.

– Egy még él – közöltem, és rámutattam arra a nőre, aki elesett, amikor a dörgőbot felrobbant. Felé lépdeltem, és előhúztam a fekete bökökardomat a bal oldalamról.

– Várj, Girton!

– Miért? – Továbbstátaltam a nő felé; a fél oldala megégett, de nem kapott halálos sebet. – Csak elárulná a többieknek, merre járunk.

– Várj! – A mesterem átugrott egy hullán, és hozzám szaladt, megragadta a karomat, épp akkor, amikor letérdeltem volna, hogy elvágjam a sebesült nő torkát. – Vannak jobb módszerek. – A mesteremre bámultam, izmaim a szorítása ellen feszültek.

– Ha te mondod. – Lesöpörtem a kezét a karomról, és leültem a véres fűre.

A megégett nő végig figyelt bennünket, fénylő tekintete a láthatatlan Xus, a halál istene fekete madarainak a szemére emlékeztetett.

– Ádáz egy szeretőd van, még ha varázskárosult is, Merela Karn – hörögte a nő a mesteremnek. Ha szépségét meg is rontotta volna a tűz, már rég nem volt mit.

– Nem a szeretőm – felelte a mesterem.

– Akkor te a nőket kedveled tán? Pedig ő is fiatal, erős...

– Hallgass! – A mesterem megragadta a nő arcát, felszaggatta szájja környékén a felperzselt bőrt, durva nyomot hagyva rajta, mire a harcos felszisszent a fájdalomtól. – Melyik törzsből származol?

A glynti nő szeme akár egy vadászgyíké, olyan kék volt, mint az ég, ahonnan lesiklott, és sugárzott belőle az élet megvetése.

– A Geirstiből – válaszolta, bár a nevet eltorzította mesterem szorítása és a sebek kínja.

– És a neved?

– Als.

– Nos, Geirsti Als, figyelj rám! Merela Karn vagyok, a társam pedig Dongalábú Girton. Sok glyntit megöltünk a Maniyadocba vezető utunkon. Tizenhét Corustot, tizenkettő Jei-Nihlt és tizennégy Dhustut. Úgy számolom, mire visszatérsz a hegyeidbe, a Geirstik túlerőben lesznek a többi törzshöz képest. Közöld ezt a törzsfőnökoddal, hódítsatok meg új földeket, és ne küldjeteK ide több ifjút, csak azért, hogy a fejünkre tűzött vérdíjért haljanak meg hiába.

A glynti nő a mesteremre bámult. Mielőtt válaszolhatott volna, valami felmordult mögöttünk. Megfordultam, és láttam, hogy az a férfi rángatódzik, akit leütöttem a kalapáccsal.

– Az emberem – szölt a törzsbéli nő. – Jól harcolt. Engedd meg a fiúnak, hogy megadja neki a jó halált, és megfontolom a javaslatodat. – A mesteremre néztem, aki biccentett, úgyhogy odamentem a férfihoz, és fekete pengémmel elvágтам a torkát. Mire visszaértem, a glynti nő talpra állt. – Átadom az üzeneted a klánasszonyunknak.

– A mesterem azt mondta, ne küldjeteK több embert utánunk... – Dühödten trappoltam felé, karddal a kézben, de a mesterem ismét visszafogott.

– Köszönjük, Geirsti Als – intett neki. – Most menj, és halj jó halált.

A nő elbotorkált a ködben, és amikor megfordult, a párás szellőben szellemalagnak látszott.

– Én jó halált halok majd – közölte –, de te nem fogsz, Merela Karn! Nem bizony! Nehéz halál vár rád. – A köd elnyelte alakját, csak a nevetése visszhangzott.

– Azt nem ígérte, hogy magunkra hagy minket – hívtam fel rá a figyelmet. – Meg kellett volna esketned, hogy hagyjon minket, vagy egyszerűen csak megölnöd.

– Egy glynti ide vagy oda nem igazán számít. De talán meg tudom győzni őket, hogy inkább egymással háborúzzanak, és ne velünk legyenek elfoglalva. A Geirsti a legnagyobb törzs, és... – Elhalt a hangja,

és amikor ránéztem, láttam, hogy meghökken, sötét bőre elszürkült. – Geirsti – súgta, és a karján ejtett sebre meredt. – Sötét Ungar lopott leheletére – szisszent fel –, a Geirstik méregkeverők! – Beszéd közben kirántotta zekéje gallérjából a nyersbőr zsinórt, és a felkarjára tekerte. – Girton, gyűjts tüzet, amilyen forrót csak bírsz. Szaporán!

– Igenis, mester! – Kirázott a hideg, mélyebben, mint amit az esztendőszület hajnali hűse indokolt volna. Megfagyasztotta a bennem fortyogó neheztelést, mely a hosszú évek száműzetése alatt szegődött állandó társamul. Gondolkodás nélkül rohanni kezdtem. Ritka dolog a fa a Tikkadt Tájon, pláne a fanyarföldek határán, de rábukkantam egy gazdátlanul hagyott, harmattól nedves szénakazalra, és a közepéről kihúztam a szárazabb darabokat. A kazal mögötti mezőn tehenekeket tartottak, kiszáradt trágyahalmok pettyezték a füvet. Arra értem vissza, hogy a mesterem olyan szorosan tekerte a zsinórt a bicepszére, hogy az alkarja felduzzadt és hullakékre színeződött.

– Gyorsan, Girton! – Remegett a kezem, miközben a kovát az acélhoz ütöttem. Nem akart meggyulladni, mintha a köd akadályozna benne, ellopná a szikrákat. Végül sikerült paraszat csiholnom, és pattogni kezdett a széna, de láttam a türelmetlenséget a mesterem arcán, és tudtam, hogy a tűz nem lesz idejében elég forró. – Add ide a Conwy pengédet.

– Minek? – kérdeztem. Ostoba, időfecsérlő szó.

– Mert az enyém hozzáért a Geirsti fegyveréhez, te meg elő sem vitted a tiédet – köpte a szavakat. – Add már ide! – Megvillant a keze. Előhúztam a kardom a hátamon lévő hüvelyéből, és átnyújtottam neki, ő pedig ideadta az övét. – Dugd bele a tűzbe, Girton! Forrósítsd fel! Tudod, mi a dolgod. – Bólintottam. – A méreg gyorsan hat. Nincs időm kivárni, amíg az enyém felmelegszik, úgyhogy sok vért fogok veszíteni. Készülj fel.

– Várj, mester! – Rettegtem, akár egy kisgyerek. – Átkutathatnám a testeket ellenszerért.

– És hogy ismernéd fel?

Felálltam, remegett a kezem, körbe-körbe cikázott bennem a rettegés és a harag, ahogy egy dühös kutya kergeti a farkát.

– Előkeríthetném a nőt.

A mesterem megrázta a fejét.

– Rég halott lennék, mire visszaérnél! – A fogát csikorgatta a hullámokban rátörő fájdalomtól. – Nem. Ezt így kell csinálnunk, és gyorsnak kell lennünk, ha nem akarom elveszíteni a kezem. Kérem az övedet! – Kocogtak a fogai, amíg kihúztam a vastag bőrvöveget a csataszoknyámból, és odaadtam neki. Kétrét hajtotta az övet, a szájába nyomta, majd ráharapott. Aztán a szemembe nézett, és egy másodperc kivette a pecket. – Ha elájulok, akkor neked kell befejezned, Girton.

– Igenis, mester! – Visszatért a félelem: félttem, hogy elveszítem, félttem, hogy magamra maradok. Apró mosolyt villantott rám, ismét ráharapott a bőrre, majd rövid, mély lélegzeteket vett az orrán keresztül. Aztán biccentett, és belenyomta a kést a sebesült bal karjába.

Sikított az övön keresztül, több dühvel, mint fájdalommal, amikor a sebtől háromujjnyira belevágott a húsába. Aztán az éles pengét a karjába vájta végig a csont mentén, közben egyfolytában hörgött és morgott, mint egy állat. Rothadt alma széttaposásához hasonló hanggal húzta ki a kést, egy ujjnyi hosszú húsdarabbal együtt. Megrándult a karja, aztán a Conwy pengém a földre hullott, amikor eszméletlenül arccal előre bukott. Odaugrottam hozzá, a kezét felemelve magamhoz öleltem bénult testét. Sűrű vér ömlött a karomra, miközben a nyirkos fűre fektettem, és erősen a sebre szorítottam egy rongyot. Az erőfeszítéstől izzadni kezdett a homlokom, próbáltam egyenletesen nyomni. A tűzbe dobtam a kést, hogy gyorsabban hevüljön cseresznyepirosá. *Meg ne halj nekem, meg ne halj nekem*, egyre ez járt a fejemben, akár egy körhinta a Fesztiválon. A hegek szövevénye a mellkasomon, amely kordában tartotta a mágiámat, vonaglott, ahogy a sötét áradat a félelmemet kihasználva emelkedni kezdett.

Amikor eléggé felforrósodott a fém, kiégettem a sebet a mesterem karján – nem hittem, hogy valaha is képes lesz még ugyanúgy forgatni a pengét –, majd betakartam őt a pokrócainkkal. Ennél többet nem tehettem, úgyhogy száználmasan a tűz mellé kuporodtam, és igyekeztem nem gondolni a kínra, amit magának okozott, meg hogy micsoda önfegyelem kell ahhoz, hogy ekkora darabot kimetssz saját magadból.

R. J. BARKER

Én nem tudtam volna megtenni.

A nap elkergette a ködöt. A szárnyas gyíkok rikoltva köszöntötték az esztendszületet, virágok nyitották színpompás szemüket a napot kutatva, de én vak voltam rájuk, ahogy azok is rám. Valahol a messzi távolban mennydörgés morajlott.

2. fejezet

Egyik láb a másik után.

A hordágy kötele a vállamba mart, a mesterem pedig verejtékben úszva nyöszörgött. Egy napon és egy éjjelen át figyeltem, miközben a méreg tombolt benne, de nem léptem hozzá a tűz innenső oldaláról. Szerettem volna, de még úgy is szakadék tátongott közöttünk, hogy az életéért küzdött. Ugyanazt a kést használta, amellyel a húsemba véste a még mélyebb pecséteket, és persze megértettem, sőt én magam kértem erre, de akkor is nehezen tudtam legyűrni a neheztelésemet. Volt egy pillanat, az éjszaka legsötétebb óráján, amikor a hold ezüst felhők mögé rejtette sápadt arcát, én pedig azt hittem, vége a küzdelmének, mert elveszítette.

Kilégzés.

A méreg és a vérveszteség kimerítette – leállt a légzése, majd elcsendesült. A tűz pattogott a sötétségben, a lángok úgy táncoltak, mintha egy bozótördög jött volna elcsípni egy kósa lelket. Így, hogy az istenek halottak, a mesterem nem térhet vissza erre a földre. Xus, a láthatatlan, a halál istenének néma palotájába térne meg addig, amíg a világot újra megalkotják, és a bozótördögök a tengerbe vetik magukat, ahonnan az istenek újjászületnek.

De talán a tűz nem volt bozótördög, talán a melege volt az a fal, mely foglyul ejtette a mesterem lelkét.

Belégzés.

Ahogy a nap fénye visszatért a tájra, úgy tért vissza belé is az élet fénye. Nem sok erő maradt benne, és a szemét sem nyitotta fel, de

végre rendesen lélegzett, nem úgy, mint éjszaka, és mintha búbáj alól szabadult volna. Csak ekkor tudtam megmozdulni, elgémberedett, fájó tagokkal indultam táplálékért haldokló tüzünknek. A félhomályban kutatva úgy éreztem, valaki figyel. Mozgást vettem észre a szemem sarkából: a glyntiek. Nem tűnt valószínűnek, hogy Maniyadocból bárki ilyen közel merészkedne a fanyarföldek határához, és az a glynti nő jól tudta, hogy megmérgezte a mesterem, így észszerűbb volt kívánnia a harc helyett. Talán több harcos is jött velem, vagy számított újabbakra. Bárhogy is legyen, nem éreztem biztonságosan látótávolságon kívül hagyni a mesterem, így végül inkább hordágyat tákoltam a glynti dörgőbotokból, lándzsákból és a pajzsomból, a hosszújjam feláldozásával. Aztán nekivágtam a végeláthatatlan útnak Maniyadoc felé, abban a reményben, hogy ott találok Rufrát, a királyt és egyben egyetlen barátomat.

Egyik láb a másik után. Van, hogy ez az egyetlen gondolat, amelyet megengedhetsz magadnak. Amikor égnék az izmaid, a mestered kínjában nyögdecsel, amikor célpontként viszket a hátad a rejtőző fegyverektől, amikor tudod, hogy valaki követ, és elkerülhetetlenül le is fog csapni rád.

Egyik láb a másik után.

Egyik láb a másik után, ahogy a kötelek a húsodat cincálják. Ha maga Görényfű – tövisek, bogáncsok és sunyi ígéretetek emberformájú katyvasza – ugrana élém a mezőről, neki is eladnám a lelkem némi pihenésért és a mesterem egészségéért cserébe.

De nem ugrott, úgyhogy csak pakoltam egyik lábamat a másik után.

Maniyadoc megváltozott abban az öt évben, míg távol voltam és bérbe adtam a kardomat meg az erkölceimet annak, aki éppen a legtöbbet kínálta érte. Közben próbáltam elszisszolni a Nyílt Kör orgyilkosai elől. Sokat láttam a háborúból: fél évet töltöttünk a meszsi tengernél élő ilstoiokkal, akik úgy hitték, ha feldühíted a földet, akkor óriássá változva elpusztít mindent, amit birtokolsz és szeretsz, majd zöld fűszőnyeggé változtatja azt. Olybá tűnt, egy ilyen ilstoi óriás szabadulhatott el Maniyadocban is. Összeroskadt tanyák mellett baktattam el, ahol elburjánzott a gaz és az apróbb cserjék. Csak közelebből látszottak a gerendákon a tűz ejtette fekete sebek és a

természetellenesen egyenes kard- és fejszenyomok. Máshol a fű különösen gazdagon nőtt, és miután letettem a hordágyat, hogy vizet keressek az utak mentén, kifehéredett csontokra bukkantam a buja aljnövényzetben. Nem lepődtem meg. Öt évig harcoltam a háborúban, és Maniyadocnál hevesebben sehol máshol nem tombolt, ahol három király, Tomas, Aydor és Rufra barátom vetekedett a hataloméért, és azokért az erőforrásokért, amelyeket még tudott nyújtani az ősi varázslók által megsebzett föld.

Varázsló. A szótól még mindig kirázott a hideg, annak ellenére, vagy inkább amiatt, hogy én magam is az vagyok. Szokásos módon az elmém most is más emlékek felé vándorolt a mágia helyett, így a bennem remegő félelmet gyűlölet és düh váltotta fel.

A szerelmem, Drusl arca, ott, az istállóban, ahogy elvágja a saját tor-kát, hogy visszaadja mágiáját a földnek.

Úgy belém hasított a fájdalom, hogy megtorpantam. Voltak más nők, sőt férfiak is Drusl óta, de csak egyikőjükkel melegegtem össze, és még azt sem nevezném szerelemnek. A bennem élő titkok ölték meg Druslt, és én nem engedtem többé szabadjára őket. Az, hogy ki és mi vagyok, sohasem derülhet ki. Nem engedhettem, hogy bárkihez is közel kerüljek, olyan igazán közel, így ez nem is történt meg.

Tovább bandukoltam, egyik lábam a másik után, el a gazos termőföldek mellett. Egyhelyütt az utat végig vérbitók szegélyezték. Húszat számoltam, mindegyikről kiszáradt faág és rongyos zászló lógott, zöld háttéren fehér fával. A földörök jelképe. Valaha a vérbitót, ezt a pörgő-forgó penge-szélmalmost kizárólag a varázshasználóknak szánták, de most több kínzóeszközzön kiakasztott táblába az ÁRULÓ feliratot égették. Némelyikre egyáltalán nem tűztek táblát, de mindegyikben hevert egy, a rothadás tetszőleges állapotában járó holttest. Többükön vörös-fekete ruhát láttam, amelyről tudtam, hogy Rufra színei. Úgy tűnt, a háborúban a földörök szabadon kegyetlenkedhettek, és már nem csak a varázshasználókra kellett vadászniuk. A fanyarföldek határához ilyen közel a rothadás szagát szinte észre sem lehetett venni.

Az utolsó vérbitóban egy fiatal összeaszott férfi nyomorgott, felrepedezett bőrrel. Nyöszörgött valamit, talán vízért vagy ételért

könyörgött, nem tudom. Aydor embereinek sárga-fekete öltözetét viselte. Korábban már összeakadtam Aydorral, és szerepem volt abban, hogy Rufra az ő trónjára ülhessen. Kölyöknek kíméletlen és ostoba volt, aki csupán kedvtelésből gyilkolt; így az öreg király örököse iránt pusztá gyűlöleten kívül mást nem éreztem. Nyilván kíméletlen és ostoba vezetővé nőtte ki magát. Elindultam, sorsára hagyva a férfit.

Egyik láb a másik után.

Orgyilkosok nyomai után kutattam, a Nyílt Kör finom jelzéseit kerestem – megcsomózott füvet, megkarcolt oszlopot, elrendezett virágszirmokat –, de hiába ólálkodott a halál mindenütt, az orgyilkosok különös módon nem voltak sehol. Olykor találtam pár karcnyelven írt szöveget, de a kéréseket vagy áthúzták, jelezve, hogy teljesítették, vagy nyilvánvalóan évekkal ezelőtt rótták őket. A mesterem szerint a Nyílt Kör kerüli a háborút; a képességeink haszontalanok a pajzsfalban. Amikor rákérdeztem, hogy akkor mégis mit keresünk benne, nem válaszolt. De úgy tűnt, a Nyílt Kör nem tevékenykedett Maniyadocban, és ettől egy kicsit megnyugodtam.

Ahogy a déli nap elkergette a hajnal hűvösének maradékát is, a glyntik mozgásba lendültek. Egy meredek oldalú víznyelőn kecmergettem keresztül, ami egészen úgy nézett ki, mintha egy hatalmas fejsze vágott volna árkot a liget közepén. A túl későn zöldellő faágak csontvázszerű fekete csipkémintának tetszettek a kék ég alatt. Hang harsant, és elnémította a szárnyas gyíkok énekét.

– Maradj nyugton, kölyök, vagy lövünk!

Annak a nőnek a hangja, akit elengedtünk. Letettem a hordágyat, és lassan kioldottam a csatkalapácsot a combomon. Durva és aljas fegyver volt, keményfa nyelén csillogó kőből készült fejjel. Az egyik felén lévő tüskével lyukat lehetett ütni a páncélon, a másik, kerek része csonttörésre kiváló. Hiányoltam a pajzsom, de túl ügyesen építettem bele a hordágyba.

– Tudtam, hogy meg kellett volna ölnünk téged – kiáltottam az erdőbe, felbátorodva a kezemben szorongatott kalapácstól.

– Így van – hangzott a válasz fáról fára visszhangozva, hogy a meredek, mohos lejtő aljáról forrásának sem helyét, sem irányát nem

tudtam meghatározni. – De mivel megkíméltétek az életem, én is adok neked egy esélyt. Az a nő már halott, mint bizonyára tudod. A mérge terjedését nem lehet megállítani. Hagyd őt ott, és távozz! Ha így teszel, nem fogunk lelőni.

– Azt akartam, hogy meghalj, néember! Nem tartozol nekem szívesseggel! – feleltem hangosan. – Szerintem blöffölsz, és egyedül vagy. Csak azért akarod, hogy elmenjek, hogy ne kelljen kiállnod ellenem!

A nő felkacagott, mélyről és szívből jövő nevetéssel, aztán élesen füttyentett. Glyntik bukkantak fel a fák mögül, épp csak egy szempillantásra. Ötöt számoltam, de többet is hallottam a hátam mögött. Félelmet nem éreztem, csak fájdalmat a karomban a kalapács súlyától.

– Sokan vagyunk, fiú.

– Akkor miért hagynátok életben?

Szünet. Majdnem elég hosszú ahhoz, hogy a félénk szárnyas gyíkok újra belekezdjenek félbeszakított dalolásukba.

– Megölted az egyik emberem, lehet, kéne valaki a helyére. Esélyt kínálok neked az életre, varázskárosult fiú. Használd ki!

Fiúnak tartott, csupán apró termetem okán. Sokan követik el ezt a baklövést, életükben az utolsót.

– Nem hagyom hátra a mesterem – tártam szét a karom. – Lőjetek, ha van nyilatok.

Lassan lélegeztem, és a világ furcsán kitisztult: az ágak hajladoztak, végükön a bimbókban az élet homályos ígérete serkent, hullámozott a fű, és a nap melengette a bőrömet.

Egy nyíl sem száguldott felém.

Az erdőben újra felcsattant a nő nevetése.

– Bátor egy kölyök vagy, meg kell hagyni. – Ismét füttyentett, és a glyntik előbújtak a fák közül. Tizenketten voltak, nyolc férfi és vele együtt négy nő. – Nem harcolhatsz mindannyiunk ellen. – Átgázoltak a térdmagas harasztton, majd leóvakodtak a meredek lejtőn. Nyolcan előttem álltak meg, a többi mögöttem. Nyugalom szállt meg. Így történt a legtöbb csata előtt: időt kell hagyni magadnak a felkészülésre, ellenőrizni a fegyvereidet és a páncéladat, hogy ráhangolódj arra a pillanatra, amikor vagy te ölsz meg valakit, vagy téged ölnek meg.

A glyntik meglendítették a fegyvereiket. Az a nyolc nekem ront majd, a másik négy meg gondoskodik róla, nehogy megszökjek előlük.

– Figyelj csak – kezdte a nő. – Ez az utolsó esélyed. A mestered már halott, csak még kapaszkodik a testébe. Távozz! Még hagylak elmenni. – Feltépett egy darab égett vart az arcáról, és félrepöckölte. – Nem vagyunk kapzsis, más is begyűjtheti a vérdíjad.

– Nem.

– Távozz, fiú!

– Nem.

– Nem mondom még egyszer.

– Helyes. Unom a beszédet.

Vállat vont, mire a többiek hevenyészett pajzsfalba fejlődtek – csillogóra fényesített kör alakú pajzsaikon visszatükröződtek a kicsavarodott fák. Épp azon merengtem, hogyan söpri majd el életem a rohamuk és kit viszek majd magammal Xus sötét palotájába, amikor vita robbant ki köztük. Egy magas harcos hosszú, vörösre festett szakállal glynti nyelven üvöltözött valamit a nőnek, de egy szót sem értettem belőle. Az visszakiabált valamit, és rám mutogatott.

– Brank meg akarja bosszulni a fivérét – rántotta meg újból a vállát –, de én már láttam, hogyan harcolsz, és nem akarok elveszíteni még egy ágyast.

– Hát akkor távozzatok ti – ajánlottam fel, majd hozzátettem: – Hagylak elmenni benneteket!

Felkuncogott, megrázta leszegett fejét.

– Kár, hogy meghalsz. Élveztem volna a társaságod. Van benned spiritusz. – Előretolta Branket.

A harcos kitartott pajzssal és magasba emelt görbe karddal rogyasztva közelített. Megvártam, míg közelebb ér, és arra gondoltam, ha kevésbé lenne ostoba, lándzsát hozott volna magával. Felém suhintott a kardjával, mire hátraugorva elkerültem a pengét. Ösztönösen feljebb rántotta a pajzsát, de ezzel hatalmas hibát követett el. Minden erőmet bevetve rácsaptam a kalapáccsal a pajzsra, és mivel, mint minden glynti pajzs, ez is gyenge volt, vékony fémlap csupán a fán, rommá tört a harcos kezével együtt. Brank üvöltve robbant felém, feje fölött

lengetve a kardját. Fogást váltottam a kalapácson, egyik kezemmel a fej alatt, másikkal a nyél végét szorítva háritottam a vágását.

Még úgy is súlyos ütés volt, hogy fél kézzel és sérülten mérte rám. Addig záporoztak az újabb és újabb suhintások, míg fel nem buktam egy göröngyön. Brank következő csapásánál kifordítottam a kalapácsot, így a penge a kőfejet érte, és a silány minőségű fém szilánkokra tört. A markolatgombra valami rettenetes állat karmát szerelték, ezzel hasítottam fel a férfi hasát. Próbáltam feltápaszkodni, gondolván, legyőztem, de rám ugrott, belei lobogtak körülötte, ahogy földre küldött. A vérből és szarból keveredett mocsokban hemperegve egyik óriási kezét a nyakamra kanyarította, és úgy szorította ki belőlem az életet, hogy közben az övé is kezdte elhagyni őt.

Sziszegve vette a levegőt a fogai között. Utolsó étkezése szaga csapta meg az orrom, és a rosszul cserzett bőrre, melyet vértként viselt. A mögötte magasodó fák között Xust, a láthatatlant véltem látni, ahogy a napfény sugarai közt lebeg. Felnyúltam, és megragadtam Brank fejét, ujjaimat a szemébe nyomtam, amitől visításba fogott. Még megvakítva is tovább szorongatta a nyakam, bosszúvágya felülkerekedett a fájdalomán.

Az oldalamon lógó bőkökardom után matattam. A látásom elhomályosodott, az erő lassanként elhagyta a tagjaimat. Nálam volt a penge egyáltalán? Nem tudtam. Kezdtém kifogyini az időből. A glynti alakja fölöttem szomorú árnyékká zsugorodott. Minden erőmet bevetve előredőftem a kezemmel. Úgy éreztem, a mellkasomba vajt összes seb görcsösen tekereg, sokkal hevesebben szorítja a testem, mint ahogy Brank a torkom, és újra a húsomba mar. Aztán köhögve és fulladozva újra levegőt kaptam, a glynti súlya pedig eltűnt rólam.

Éltem, már ha ez számított bármit is.

A többi glynti körénk gyűlt, amíg küzdöttünk, gyűrűbe fogtak, kardjaik és lándzsáik rám szegeződtek, arcuk eltorzult az undortól és a rettenettől. Az előttem heverő test torka helyén füstölgő lyuk táton-gott, a vérem pedig negédesen dalolt a fülemben.

– Varázsló – sziszegte a nő. – Maniyadoc mocska! – Gyilkos vágás-hoz lendítette hátra a kardját, és nem maradt erőm megállítani.

A nyílvevő a nyakán találta el, köhögve térdre zuhant. A maradék glynti erre megpördült, ahogy a cserjésből íjászok pattantak fel, miközben az erdő rohamozó hátságok trappolásától morajlott. Egy újabb nyílzápor terített le pár glyntit, majd három megtermett hátság robbant elénk, leszegett fejükön a borotvaélesre fent agancsaikkal söpörve vágta le bárkit, aki az útjukba került. A glyntik pillanatokon belül elhullottak, engem pedig páncélozott katonák vettek körbe. Nem viseltek semmilyen színt, nem lobogtattak zászlót, csak gyanakvó tekintettel bámultak rám a vicsorgó sisakok alól.

– Ki vagy te? – kérdezte a vezetőjük, egy szikár férfi. Ismerős volt, de nem tudtam, honnan. A gondolataim darabosan, kuszán és zavardottan toporogtak a történetek miatt. Varázsoltam – ilyen hosszú ideje tartotta már kordában a Földőr Pányvája a mágiámat?

– Girton ap Gwynr – feleltem. Ostoba módon azt a nevet használtam, ami Maniyadocban azzal került köztudatba, hogy a mesteremmel megbuktattuk Adran királynőt és utálatos fiacskáját, Aydort. A három királyjelölt közül mindegyik ismerte ezt a nevet, de közülük csak egy örült volna neki.

– Girton ap Gwynr, mi? – mondta a vágázó. – Nos, a királyom szívesen lát majd téged. – Csizmás lábával kirúgott, a fejem oldalát találta el, én pedig belevesztem a sötétségbe, melyre titokban oly régóta vágytam már.